

Жертви перелічують проблеми. Лідери пропонують рішення. Я щиро сподіваюся, що «Лідер без титулу» запропонує вам та організації, на яку ви працюєте, кардинально нове рішення, яке допоможе швидко і легко стати найкращими у ці буремні та непередбачувані часи.

Робін Шарма

P.S. Щоб підкріпити та поглибити свою трансформацію в лідера після прочитання книги «Лідер без титулу», відвідайте веб-сторінку robinsharma.com, де ви знайдете повний набір допоміжних ресурсів, зокрема подкасти, інформаційний бюлетень, блоги, обмін думками про лідерство в режимі онлайн та інструменти для створення першокласної команди.

РОЗДІЛ 1

Право на лідерство та успіх дається вам від народження

Щоб досягти успіху, який перевершить ваші найсміливіші сподівання, потрібно спочатку мати ці сміливі сподівання.

— Ральф Чарелл

Приклад власних досягнень — це найбільший дар, який людина може запропонувати іншим.

— Айн Ренд

Кожен із нас народжується генієм. На жаль, більшість помирає посередностями. Сподіваюся, ви не засмутилися через те, що я поділився із вами цим сокровенним знанням на самому початку нашого поки ще короткого знайомства. Але я мушу бути відвертим. Щодо мене, то я найзвичайнісінький хлопець, якому поталанило дізнатися кілька неймовірних таємниць, які допомогли досягти успіху в бізнесі та самореалізуватися у житті. Мій намір — поділитися з вами усім, що я знаю, під час дивовижної подорожі, в яку я вас запрошую. Отже, ви також можете прийти до сенсаційного успіху і почати жити на повну, починаючи вже з сьогоднішнього дня.

Я даватиму свої дієві уроки ненав'язливо та обережно і щиро заохочуватиму вас до дій. Наша весела і сповнена розваг спільна прогулянка запалить у вашому серці натхнення. Принципи та інструменти, про які ви дізнаєтеся, *автоматично* змусять вас злетіти вгору кар'єрними сходами, ваше життя наповниться щастям і ви зможете проявити себе сповна. Обіцяю, що буду відвертим. Поважне ставлення до читачів — це мій моральний обов'язок.

Мене звали Блейк Девіс, і хоча я народився в Мілуокі, майже все своє життя я прожив у Нью-Йорку. І я все ще люблю це місто. Його ресторани. Ритм. Людей. І ті хот-доги на вулиці — вони неймовірні. Так, я обожаю їжу. Особисто я вважаю, що це одна з найбільших радостей життя — разом із цікавою розмовою, моїми улюбленими видами спорту та захоплюючими книжками. Хай там як, на Землі немає іншого такого місця, як Місто Великого Яблука. І я не збираюся звідси перебиратися. Ніколи.

Трохи розповім про себе, перш ніж розпочати розповідь про дивні, але дорогоцінні події, які перенесли мене звідти, де я був, туди, куди я завжди хотів потрапити. Моя мати була найдобрішою людиною з усіх, кого мені доводилося зустрічати. Мій батько був найзавзятішим з усіх, кого я знав. Саме на таких людях тримається земля. Так, вони не були ідеальними. Але скажіть мені, хто ідеальний? Головне те, що вони завжди робили найкраще, на що були здатні. А робити найкраще, на що ви здатні, — це все, що ви маєте робити. Після цього можете йти додому і спати спокійно. Не варто перейматися тим, що вам непідвладне, адже це прямий шлях до хвороб. Переважної більшості речей.

Життями ми переймаємося, насправді так і не станеться. Про це чудово висловився Курт Воннегут: «Як водиться, справжні неприємності у вашому житті не мають нічого спільного з тими переживаннями, що непокоять ваш стурбований розум, та застають вас зненацька **о четвертій дня** якогось тихого вівторка».

Мої батьки суттєво вплинули на моє становлення. У певному сенсі вони мали все: достатньо сміливості, щоб діяти відповідно до своїх переконань, високі цінності та самоповагу. Я й дотепер сумую за ними, щодня почуваюся вдячним їм. На самоті я інколи розмірковую над тим, як часто ми менш за все зважаємо на людей, яких найбільше любимо. До того часу, поки їх не втрачаємо. А тоді під час довгих, мовчазних прогулянок молюмо про другий шанс, щоб почати ставитися до них так, як вони на те заслуговували. Не дозволяйте подібним думкам отруювати ваше життя. Таке трапляється досить часто з багатьма із нас. Якщо вам поталанило і ваші батьки ще з вами, шануйте їх. Не відкладайте це на завтра.

Я зростав хорошою дитиною. «Серце на двох ногах» — ось як описував мене мій дідусь. Я не завдавав комусь болю, не псував речей, добре навчався в школі, був досить популярним серед дівчат і грав у футбол за шкільну команду. Усе змінилося, коли вбили моїх батьків. Земля пішла у мене з-під ніг. Я втратив впевненість у своїх силах. Я втратив мету. Мое життя зупинилося.

У двадцять років я змінював роботи як рукавички. Якийсь час я жив за інерцією, переміщаючись наче на автопілоті. Я збайдужів і мене мало що хвилювало. Шукав розраду в телебаченні, великій кількості їжі та

тривожних думках, тільки би не відчувати того болю, яким супроводжується усвідомлення втрачених можливостей.

На той час робота була всього лише способом заробляти на сплату рахунків, а не платформою для самовираження. Я працював лише для того, щоб якось згаяти час, а не тому, що це була прекрасна можливість стати тим, ким я хотів стати. Я просто просиджував на роботі штани, замість того, щоб скористатися чудовою нагодою освітити шлях іншим людям і докласти зусиль на те, аби покращити світ, який мене оточував.

Зрештою я вирішив піти в армію. Здавалося, що так я зможу відчути свою причетність до суспільства і навести порядок у власному безладному житті. Мене відправили воювати в Ірак. І хоча армія і справді організувала моє життя, вона принесла з собою досвід, який переслідує мене й дотепер. Я бачив, як у кривавих баталіях вбивали моїх друзів, з якими я навчався військовій справі. Я бачив, як солдати — ще зовсім хлопчачки — отримували страшні каліцтва і трагічно помирали. І я спостерігав за тим, як чахнуть слабкі пагони мого ентузіазму — поволі я почав занурюватися у глибини каламутного усвідомлення безнадійності життя. Хоча мені вдалося повернутися із війни фізично неушкодженим, душа моя була пошматована. Привиди війни переслідували мене повсюди, куди б я не йшов.

Одного дня мені повідомили, що настав час повертатися додому. Це сталося до запаморочення швидко. Мене посадили на транспортний літак, відвезли додому і через один-два дні після звичайного медичного обстеження вручили документи. Мені подякували за

службу та побажали успіху. Сонячного осіннього дня я вийшов на міську вулицю і дійшов жажливого висновку: я знову сам по собі.

Найскладнішим для мене було знову влитися у суспільство, яке про мене забуло. Більшість ночей я не міг спати — жорстокі спогади пережитих на війні жахів крапали мій мозок. Вранці я годинами лежав у ліжку, намагаючись змусити себе встати і почати день. У мене боліло все тіло. Я відчував безпричинний страх, мені важко було спілкуватися з іншими людьми, крім моїх друзів-солдатів. Те, що раніше мене захоплювало, тепер здавалося банальним і нудним. Мое життя втратило сенс і мету. Часом мені хотілося померти.

Одним із найкращих подарунків, що залишився мені в спадок від батьків, була любов до навчання, особливо до книжок. Під обкладинкою однієї-єдиної книжки можуть вміститися ідеї, що здатні змінити кожен частину вашого життя. Навряд чи можна вчинити розумніше, ніж інвестувати у розвиток свого мислення та інтелекту. Безперервне навчання — це одна із головних рис відкритої та сильної особистості. А одержима та невпинна самоосвіта — це одна із найкращих тактик виживання для людини, яка переживає неспокійні часи. Найкращі люди завжди мають найбільші бібліотеки.

Отже, я почав працювати у книжковій крамниці в Сохо. Але через моє негативне ставлення і надміру самовдоволену поведінку справи у крамниці у мене не склалися. Я часто отримував догани від свого начальника і був певен, що невдовзі на мене чекає звільнення. Я був неуважним, не ладив із колективом і працював абияк. Єдине, що мене рятувало, — то це любов